

LEVEN ALS EEN ONTDEKKINGS- REIZIGER

Tekst: Kitesurf Magazine
Fotografie: Jeremie Tronet

Opnieuw, zijn Ocean Rodeo pro rider Jeremie Tronet en zijn vriendin Linn Svendsen "off road" gegaan om een gebied van top surfspots in de wereld in kaart te brengen. Brazilië, is met zijn verbazingwekkende kustlijn, zonder twijfel een van de beste surfbestemmingen van de afgelopen jaren. Het noordoosten van de kustlijn van Brazilië is een eindeloze verzameling van de allerbeste kite- en windsurfspots. Van Fortaleza tot Jericoacoara vind je hier honderden lagunes en wavespots, tezamen de ideale reisbestemming voor de fanatieke en verwende windsurfers en kitesurfers; of je nu graag downwinders maakt, je freestyletricks wilt upgraden of gewoon lekker wilt spelen in de golven. Het merendeel van de Brazilië gangers organiseren zelf hun surfvakantie. Met behulp van een 4 wheel drive maken ze een enorme downwinder langs de winderige kust. Ze bezoeken daarbij zo zoveel mogelijk lagunes en kitespots als mogelijk en maken als het ware een kleine ontdekkingsreis. Aan het woord is bij Kitesurfmagazine pro kiter en filmer Jeremie Tronet, over hoe hij de afgelopen winter heeft doorgebracht.

"Afgelopen winter heb ik 2,5 maand doorgebracht in noordoost Brazilië, o.a. Cumbuco, de meest bekende windspot van Brazilië. Cumbuco is een leuke plek om mensen te ontmoeten en de laatste freestylemoves te trainen, vele pro surfers trainen daar op zee en de kites vooal op de dichtbij gelegen lagune van Cauipe, een vlakwater locatie met een constante wind. Maar dit najaar was de wind in december niet zo goed in Cumbuco. December en januari zijn namelijk zo'n beetje de laatste maanden van het windseizoen, vandaar dat de wind soms achterwege blijft. Ervaren Brazilië gangers weten dat en gaan dus graag verderop zitten, meer noordwest, richting Jericoacoara, want hoe meer je naar het noordwesten gaat hoe meer wind je hebt, de wind neemt steeds alleen maar toe. Vanaf de stad Fortaleza, ongeveer 18-20 knopen, en Cumbuco, 25 knopen tot aan Jericoacoara met ong. 40 knopen! Vandaar dat we in december hebben besloten om samen naar het noordwesten te gaan reizen en op ontdekkingstocht te gaan naar de vele beroemde lagunes en spots, met als afwisseling de lokale bevolking en de vele leuke, typisch Braziliaanse dorpen.

Na een ontmoeting met Rob, een Nederlandse kiteboarder en vastgoedontwikkelaar te Brazilië waren we tevens erg benieuwd naar een nieuwe plek die hij aan het promoten was, Ilha do Guajirú, op internet en in kite- en surf magazines ook wel "the Flatwater Sea" genaamd. We werden daarbij getriggerd

door de grote aandacht van vele surfers voor de plek en tegelijk alle vragen en discussies rond de locatie. Meningingen die soms nogal verschillend waren, dus wilden we het zelf gaan zien!

Voor sommigen was het de beste plek ooit, anderen verschilden van mening, wat was daar nu van waar?

De enige manier om dat uit te vinden was voor ons om erheen te gaan en de plek zelf uit te proberen. In een kleine huurauto wij reden we daags erna naar het noordwesten. De gloednieuwe weg maakte het makkelijk te bereiken vanuit Fortaleza, totaal recht-aan met niemand op de weg, op een paar ezels en paarden na die je 's nachts alleen niet tegen moet komen! Na in Itarema te zijn aangekomen, de belangrijkste stad op slechts 4 km afstand van Ilha do Guajirú, volgden we de borden tussen de lokale huizen en de markt, ons vooral oriënterend op de windrichting en richting van de zwi-pende takken aan de bomen in plaats van een werkende GPS zoals in Europa, met verder wat hulp van de plaatselijke bevolking aan de kant van de weg. Maar we kwamen er. Ilha do Guajiru, vroeger een eiland, nu bereikbaar vanaf het vaste land via een gemakkelijk begaanbare weg, was erg gemakkelijk te bereiken met onze (huur) auto. Het eiland is toonde een indrukwekkende entree: het hele eiland was omringd door erg mooie mangroven en een flinke rivier. Zoals bij het aankomen op elke nieuwe plek, waren Linn en ik dan ook erg

opgewonden om de plek, het strand, en het water te zien waar we dagen zoniet weken zouden gaan kiten en bij het dichterbij komen steeg dan ook per elke meter de spanning, steeds stonden we oog in oog met steeds een nieuw landschap met telkens de gedachte: zou het achter deze heuvel of bocht zijn? Maar nee, steeds eerst weer een ander nieuw panorama, alsof er geen einde aan leek te komen, net zoals je een berg beklimt en telkens weer een nieuwe heuvel moet beklimmen en de top steeds maar uitblijft. De kleine weg leidde ons uiteindelijk naar onze verblijfplaats, the Windvillage, Waterfront Bungalows Garden & Spa, wat pal aan het strand gelegen is. Vanuit deze luxe pousada konden we vanaf de 1e verdieping al zien hoe groot deze lagune is, met vele surfers en kites die hun hart ophaalden aan de ruim 25 knopen.

THE MOVIE

Terwijl de zon langzaam onder ging achter de duinen en kokospalmen kon ik niet meer om één dringende gedachte heen: deze locatie zou met haar overweldigende natuur en landschappen de ideale achtergrond voor mijn nieuwe film worden. In de 2 maanden daarna werd de film een feit. Met als resultaat een 30 minuten durende film, waarin de kijker met ons meereist en indirect deel uitmaakt van de ontdekkingsreis. De titel was meteen ontstaan, die zou worden: Jeremie Tronet's "Disco-vering Ilha do Guajirú". We brachten eerst nog een aantal dagen door genietend van

'We vonden de grootste batterij op aarde uit!'

de condities op slechts enkele meters van ons appartement. Maar als je een film wilt maken, kun je maar beter toch een keer beginnen dus op een dag zijn we toch maar eens begonnen met rond te rijden, waarbij we de prachtige omgeving stap voor stap hebben ontdekt. Totdat onze videocamera stopte met filmen. Echt een moment voor de wet van Murphy, geen videocamera, dus geen film! Gelukkig, als ik het zo mag zeggen, was de camera niet helemaal kapot, de batterij en de camera waren beide nog goed, alleen functioneerden ze niet meer samen. De

connectie had klaarblijkelijk te lijden gehad van de Braziliaanse wisselspanning! Dus mijn idee: als ik de film zou aansluiten op een aparte stroomtoevoer zou de camera weer moeten werken!

Ik ging naar de stad, kocht vijftig meter kabel en een transformator, want ik moest de stroom van mijn autoaccu laten transformeren van 12V naar 110V. De 50 meter kabel had ik nodig om rond de auto te kunnen lopen en iets anders dan alleen maar de weg te kunnen filmen. Maar we slaagden erin. We vonden de grootste batterij op aarde uit! Een van de problemen die je daarna hebt met het filmen met een auto als batterij is dat als we iets zagen wat cool was om te filmen, we moesten stoppen met de auto, de voorbak moesten openen, alles aan moesten sluiten en dan zo moesten filmen. Met als resultaat, dat alle passerende mensen meteen vroegen of we panne hadden. Om de twee minuten vroeg er wel iemand of we hulp nodig hadden. Filmen was bijna onmogelijk! We filmde zo meer dan tien dagen met dit provisorische systeem vele landschappen en uren windsurfing en kiteboarding tot iemand ons uit Europa een gloednieuwe camcorder bracht. Erg lekker om dan, opeens, alleen nog maar met de camcorder op pad te kunnen.

MEER MENSEN

Het werd inmiddels tijd voor meer riders die deel zouden gaan uitmaken van de film naast Linn en ik, zodat we enkele windsurfers van wereldklasse formaat uit Jericoacoara over lieten komen. De volgende dag

kwamen ze aan, in een oude, gehuurde 4x4, volgeladen met alle toebehoren. Tevens benaderden we een aantal kitepro's met wie we bevriend waren geraakt, Christian Passenegg en Eva Reinhardt, een Oostenrijkse en Duitse rider, maar ook de inmiddels wereldbekende kite pro uit Cauipe, Evandro da Silva, winnaar van de KPWT Brazilië en 2e in de PKRA te Brazilië, samen met Dioneia, een Braziliaanse kite-ster uit Cumbuco. We voeren uit vanuit Praia da Barra, genietend van onze eerste sessie tezamen, en lieten de kijkers aan de kant even zien waartoe we allemaal in staat waren.

Een hele berg spanning met spektakel. Iedereen aan de kant stond te kijken alsof we gek waren geworden. De windsurfers maakten veel indruk op ons (als we even niet over ze heen sprongen). Hun freestyletechniek was erg indrukwekkend. Ze sprongen alsof het niks was en lieten de ene loop na de andere zien, zelfs op totaal vlak water! Terwijl de zon onder ging, en het licht wat inmiddels aanging in onze pousada ons eraan herinnerde dat het tijd was om terug naar het strand te gaan, zagen we toen we dichterbij kwamen dat ons een feestelijke BBQ wachtte, met de beste ingrediënten van het eiland: kreeften, vis en de lekkerste salades....Met de nacht dichterbij komende kwamen er langzaam steeds meer mensen aan in de naast onze pousada gelegen strandtent. Pompeu, een inmiddels bekend begrip op Ilha do Guajirú, bleek die avond -donderdag- haar wekelijkse Caranguejada-avond te organiseren. Een lokaal krabfeest waar iedereen voor uit de stad naar het eiland komt, met o.a. een gemakkelijke

activiteit: zoveel mogelijk rum drinken als mogelijk, onder het genot van de klanken van een geweldige lokale band. We konden niet anders dan meedoen, tot diep in de nacht, en maakten deel uit van de lokale "ambiance".

SECRET SPOT

De volgende dag, weliswaar met enige hoofdpijn, besloten we per boot naar de "Secret Spot" te gaan, een plek, enigszins verborgen, upwind gelegen aan de lagune. We kwamen aan in de haven waar een kleine zeilboot op ons lag te wachten aan de brede rivier.

We gingen aan boord met onze bagage en zeilden rustig en langzaam langs de fantastische mangroven, welke een rijke flora en fauna voor ons petto hadden tijdens de ongeveer 30 minuten durende tocht. Genoeg tijd om te relaxen en te beseffen hoe ver we van de westerse manier van leven verwijderd zijn. Eenmaal aangekomen, verankerden we de boot aan

het strand, en losten we de uitrusting om kort daarna klaar te staan voor een nieuwe freestylesessie. De Secret Spot is onze absolute favoriet geworden. Afhankelijk van het getij is de spot telkens totaal anders van lay-out met slechts een ding gemeen, vlak water pal naast uitdagende waves, alles vergezeld van een constante wind, en wat zandbanken om af en toe wat heerlijke sprongen te maken. Na de lange, uitdagende sessie op de Secret Spot stond ons een verschillende optie open voor de terugtocht. Hetzij over zee, met daarbij nog enkele lekker golven hetzij over de lagune met nog wat lekkere tricks op vlak water kozen we voor het laatste. Na enkele dagen flink te hebben gekite en gesurft in zulke top wind- en watercondities waren we allemaal toe aan een dag verdiende rust, lekker genieten van het heerlijke zwembad in the Windvillage, luieren in de hangmat van de comfortabele pousada, met uitzicht op de lagune en de zee... Het echte leven zoals iemand het ooit bedacht, bedoeld heeft. Later die ochtend, reden we

naar Itarema (de pal bij het eiland gelegen stad) om de lokale markt te verkennen, rijk aan kleuren en geuren van de mooie vruchten en specerijen, en deden meteen maar even onze noodzakelijke inkopen in een van de lokale supermarkten. Maar in de middag begonnen de watersportkriebels toch weer de overhand te krijgen. De noodzaak tot kiten -de windsurfers moesten helaas in de ochtend weg vanwege een lokale freestylecompetitie- was groter dan de noodzaak tot hangen en luieren en dus besloten we te gaan kiten op Praia do Guajirú, downwind gelegen op Ilha do Guajirú. We hebben al de mogelijkheid gehad het eiland te verkennen te voet, met een zeilboot, een moderne 4x4, maar nog niet met deze optie. Een local leende ons zijn ezel met wagen uit voor de rit naar Praia do Guajirú. Met alle bagage aan boord. Eenmaal aangekomen, lieten we de ezel rusten in de schaduw en begonnen we aan een heerlijke sessie tussen het strand op de hier enorm brede lagune met duinen aan de overzijde.

'We konden niet anders dan meedoen, tot diep in de nacht.'

AAN AL HET MOOIS, KOMT.....

De volgende dag reden we terug met een vriend die precies die dag terug moest naar Fortaleza, dus we besloten zijn aanbod tot een lift aan te nemen, klaar voor onze vlucht de volgende dag. Tegen de avond waren we getuigen van zijn kunst de weg feilloos terug te vinden slechts aan de hand van de felle reflectoren in de weg in de pikzwarte nacht.

Terugrijden in het donker is dus niet aan te raden, en wij weten inmiddels ook waarom. Halverwege onze terugreis kruisten we niet alleen auto's maar ook twee ezels midden op de donkere weg. Het licht van de auto viel te laat op de ezels en onze chauffeur reed ze dus allebei door, met tevens een enorme schade aan de auto als gevolg. Gelukkig sloeg de auto niet over de kop en raakten we niet van de hoger gelegen weg, maar wel waren de beide lichten stuk en mochten we in het pikkedonker nog even voor de volgende voorbijgangers aan de poten trekken van twee dode ezels. Staand zie je ze al niet liggen, laat staan liggend op de weg! Gelukkig waren we nog op tijd voor het halen van onze vlucht. Ook al was ik niet de chauffeur, toch wil ik nog kwijt dat ik het jammer vind voor die arme ezels, dat ze niet eerst even keken voor ze overstaken. We hebben een geweldige tijd gehad tijdens het ontdekken van Ilha do Guajirú, vooral door het ontmoeten van nieuwe vrienden, het vinden van een verbazingwekkende spot, voorzien, elke dag, van top wind. Terug naar huis met meer dan twintig uur aan ruw geschoten film, geladen op diverse hard discs, kijk ik uit naar de vele avonden die ik zal moeten gaan besteden om mijn nieuwe dvd "Discovering Ilha do Guajirú" te editen en tot stand te laten komen, waarna ik samen met Linn weer zal vertrekken naar een van de volgende, nieuwe exotische plekken van de wereld.

